

Credo Mutwa
Ispovijest Jednog Šamana

preneseno sa: www.spectrumnews10.com

Martin: prije svega želim da kažem da mi čini veliku čast i zadovoljstvo da razgovaram sa vama a želio bih i da se zahvalim David-u Ajk-u i Dr Joubert-u bez čije pomoći ne bismo bili u stanju da održimo ovaj intervju.

Naši su čitaoci već svjesni postojanja reptoidnih vanzemaljaca koji imaju sposobnost promjene oblika, tako da ono o čemu želim da razgovaram sa vama su pitanja njihovog prisustva, rukovodstva, planova i metoda djelovanja.

Tako, prvo pitanje koje bih želio da vam postavim je: da li potvrđujete postojanje ovih metamorfni reptoidnih bića u ovo vrijeme, na našoj planeti, i ako oni postoje da li možete biti malo više specifični u vezi svega toga? Odakle, u stvari, oni uopšte dolaze?

Credo Mutwa: Gospodine, da li redakcija vašeg magazina može da pošalje nekoga ovamo u Afriku?

Martin: Izvinjavam se, nisam razumio, možete li ponoviti?

Credo Mutwa: Može li vaš magazin da pošalje čovjeka ovamo u skoroj budućnosti?

Martin: Mi stvarno nismo trenutno u mogućnosti ali možda nešto malo kasnije.

Credo Mutwa: Zato što ovdje ima nekih stvari za koje bih najviše volio da ih sami vidite svojim očima. Vi ste sigurno već čuli za državu Ruandu, u centralnoj Africi?

Martin: Da

CM: Narod Ruande, tj. Hutu narod kao i Watusi tvrde, a oni nisu jedini u Africi koji to tvrde da su njihovi najstariji preci jedna vrsta bića koje oni zovu Imanujela, što u prevodu znači "bogovi koji su došli". Neka plemena takođe u zapadnoj Africi, kao npr. Bamara pleme, kažu takođe istu stvar.

Oni kažu da su ti "bogovi" stigli iz svemira vrlo davno, da su to bila strašna, a i veoma razvijena bića koja su imala ljudski izgled, i zvali su ih Zishwezi. Riječ Zishwezi znači "bića koja jedre" što podrazumjeva jedrenje odnosno plovljenje po nebu, po vodi, kao i ispod vode.

Sigurno ste čuli i za pleme Dogon iz Zapadne Afrike, i oni tvrde to isto, a i oni su jedni od mnogih plemena koja za same sebe kažu da su osnovana od strane tih bića koja su stigla iz svemira, kao i da su im ona nametnula njihove prve poglavice tj. kraljeve.

Ja mogu da nabrajam ova plemena koliko god hoćete, ali dovoljno je recimo da samo vidimo ovo moje pleme tj. Zulu narod iz Južne Afrike.

Zulu pleme je poznat ratnički narod kome je pripadao i poznati poglavica Šaka Zulu. Ako pitate bilo kojeg bijelca antropologa u Južnoafričkoj Republici, šta znači riječ Zulu, on će vam odgovoriti da to znači nebo, iz čega bi proizlazilo da Zulu narod sebe naziva "nebeskim narodom", što je u stvari jedna besmislica, jer na Zulu jeziku nebo se kaže – sibakabaka, dok za inter-planetarni prostor mi kažemo: izulu i weduzulu, što znači i zvjezdano nebo, koje vidimo po noći, a ova riječ ima veze i sa putovanjem. Mi za tzv. nomadsko putovanje kažemo: izula.

Ima mnogo indicija da su ljudi plemena Zulu još od davnih vremena bili svjesni pojma putovanja kroz svemir i oni takođe tvrde da je prije mnogo mnogo hiljada godina jedna vrsta reptoidnih bića, slična dvonožnim gušterima, stigla na zemlju i kako su bili sposobni da promjene izgled svog lica, kad god su poželili.

Ljudi su udavajući svoje kćerke za njih, proizvodili tadašnju vladajuću klasu poglavica i kraljeva, ima stotine bajki na tu temu gdje se žena-gušter (lizard) pretvori u princezu, a onda se uda za princa.

Svako dijete u Južnoafričkoj republici zna priču o princezi Khombecansini koja je trebala da se uda za princa koji se zvao Kakaka, što na Zulu jeziku znači – onaj koji je prosvjetljen. Tako, jedan dan kad je princeza Khombecansini skupljala u šumi drva za vatru, sreća je stvorenje koje se zvalo Imbulu. To je u stvari bio gušter (lizard) koji je imao normalno tijelo sa svim ekstremitetima kao i čovjek, ali imao je i dug rep. Onda joj je gušter rekao kako je ona veoma lijepa i kako bi htio da i on bude, odnosno izgleda kao ona.

Onda je žena - lizard pitala princezu da li može da joj se približi, a kad joj je ova to dopustila, žena gušter je pljunula princezi u lice, i princeza se počela da menja, dok se istovremeno žena - gušter pretvorila u princezu, međutim rep joj je jedino ostao kakav je i prije bio. Nakon toga žena - gušter je skinula sa princeze njenu odjeću i obukla je na sebe. Tako je na kraju žena - gušter postala princeza.

Sada su u šumi bile dvije identične žene, žena - lizard koja je imala sposobnost da menja svoj oblik po volji i prava princeza. Onda je žena - lizard rekla princezi: ti si sada moj rob i pratićeš me sve dok se ne vjenčam za princa. Uzela je štap i počela da tuče jadnu princezu. Na putu do sela gdje je živio princ Kakaka, prava princeza je morala ta isplete mrežu od tankih vlakana da bi žena - lizard mogla u nju da stavi svoj rep, i onda ga smota oko noge. Sada je ova izgledala kao žena plemena Zulu, sa atraktivnim butinama, kad se posmatra sa strane.

I tako kad je stigla i postala prinčeva žena, čudne stvari su počele da se događaju u selu. Sve mljeko iz sela je počelo naglo da nestaje zato što je žena - lizard pila i to uz pomoć svog repa, koji je bio šupalj iznutra. Šta se ovo događa, pitala se svekrva, zašto mljeko nestaje, a onda je pomislila - mora da je neki Imbulu među nama.

Svekrva, koja je bila jedna veoma pametna starica, naložila je da se na sred sela iskopa jedna rupa i da se sve mljeko stavi u nju. Tako su i uradili. Onda su sve djevojke iz sela morale da preskoče tu rupu, i kada je žena - gušter to pokušala da učini, njen rep je ispio iz mreže i počeo da usisava mljeko iz rupe, i onda su je plemenski ratnici ubili, i na kraju se prava princeza udala za kralja Kakaku.

Postoji mnogo verzija ove priče ovdje kod nas, u Africi. Među mnogim plemenima Afrike možemo čuti priče o čudesnim stvorenjima koja su sposobna da se pretvore iz reptilskog u ljudski oblik ili u oblik neke životinje, takođe. Ta stvorenja stvarno postoje, gospodine. Bez obzira u koji dio Afrike odete, južni, zapadni, centralni, istočni, čuti ćete isti opis ovih stvorenja, čak i kod plemena koja nikada u svojoj dugoj istoriji nisu kontaktirala sa drugim plemenima.

Ta stvorenja postoje, a odakle dolaze, ja to gospodine ne mogu sa sigurnošću da tvrdim. Međutim, oni imaju vezu sa određenim zvjezdama, postoji jedno sazvežđe koji je dio naše galaksije koje naši ljudi nazivaju Ingiyab, što znači Velika Zmija. Na vrhu tog sazvežđa vidi se jedna crvenkasta zvijezda koju mi zovemo Isona Nkanyamba a na engleskom, to je - Alpha Centauri.

Ovo je stvarno nešto, gospodine, što bi trebalo malo dublje istražiti. Zašto preko 500 afričkih plemena, koje sam posjetio u zadnjih 40 - 50 godina, govore o jednim te istim stvorenjima?

I svi oni kažu da se ova stvorenja hrane ljudskim bićima, i da su oni nekada davno objavili rat samom Bogu, zato što su htjeli da sami kontrolišu cijeli ovaj univerzum. Na kraju ih je Bog porazio i natjerao da žive cijelo vrijeme ispod zemlje. Tako oni sada naseljavaju duboke podzemne pećine, i zbog toga što im je po prirodi stalno hladno, oni moraju stalno da se griju uz pomoć vatri koje oržavaju njihovi robovi tj. to su programirana Zombi ljudska stvorenja, kojima je prethodno ispran mozak. Kažu da ova Zuswazi stvorenja, ili Imbulu, kako god hoćete da ih nazovete, nisu u stanju da jedu normalnu hranu čvrste konzistencije.

Oni se hrane ljudskom krvlju i energijom koja se emituje kad ljudi na površini zemlje ratuju i međusobno se ubijaju u većem broju.

Ja sam sreo dosta ljudi koji su pobjegli iz Ruande za vrijeme sukoba između plemena Hutu i Watusi.

Oni su bili su užasnuti onim što su vidjeli. Dok su se ljudi iz ova dva plemena međusobno klali, Imanujela mostrumi su se istovremeno time hranili, tako što inhaliraju, odnosno absorbuju tu energiju koju ljudi emituju u stanju užasnog bola, straha ili kad su na samrti.

Gospodine, da li me još uvijek pratite?

Martin: Da, da, samo nastavite

Credo Mutwa: Još nešto što je interesantno, ako proučavate jezike afričkih naroda naći ćete mnogo riječi koje su slične riječima jezika koji se govore u orijentalnim zemljama, kao i na Bliskom Istoku a i u jezicima američkih indijanaca. Naša riječ - Imanuela, što

znači - bog koji je stigao je vrlo slična hebrejskoj riječi Imanuael, što znači - bog je sa nama.

Imanujela, "oni koji su stigli, bogovi koji su ovdje".

Naš narod vjeruje, gospodine, da mi kao ljudska bića na ovoj planeti nismo stvarni gospodari ni svojih života ni svoje sudbine, iako nam se nameće iluzija da jesmo. Svi afrički šamani će vam to reći, ukoliko steknete njihovo povjerenje da vam odaju tu tajnu. Reći će vam i sve o Imanujela, odnosno Imbulu a postoji i još jedno ime pod kojim su ova stvorenja poznata, - Chitauli. Riječ - Chitauli znači - diktatori, "oni koji diktiraju pravila i zakone". Drugačije rečeno: "oni koji nam tajno nalažu šta treba da radimo".

Chitauli su nam dosta toga uradili, kad su se pojavili na ovoj planeti.

Izvinjavam se, ali moram i ovo da kažem, u stvari, radi se o jednoj od vema čudnih priča koju možete čuti bilo gdje u Africi od tajnih šamanskih društava i na mjestima gdje su se sačuvala naša praiskonska znanja i mudrosti. Nekada vrlo vrlo davno naša planeta je bila prekrivena stalnim omotačem izmaglice, sunce se uopšte nije moglo vidjeti od te stalne magle, ono se moglo samo ponekad da nazire kroz nju. Mjesec se takođe noću nazirao samo kao nejasna svijetla kugla.

Kiša je rominjala cijelo vrijeme ali bez munja i grmljavine. Oluja uopšte nije bilo.

Cijela planeta bila je prekrivena gustim šumama a ljudi su živjeli u miru, i u skladu sa prirodom.

Bili su veoma sretni, i u to vrijeme nisu imali moć govora, mada su mogli da puštaju kojekakve neartikulisane zvukove. Govor, kakvog ga danas znamo, nije postojao a nije im ni bio potreban. U to doba ljudi su međusobno komunicirali telepatijom.

Muš je mogao da pozove svoju ženu samim tim što bi pomislio na nju. Lovac bi otišao i pozvao životinje da izađu, i same životinje bi izabrale onu koja je najstarija i najumornija među njima, i ta bi se životinja sama ponudila lovcu da je odstrelji i ponese sa sobom kao hranu.

Nije bilo nasilja nad životinjama, takođe. Nije bilo ni nasilja ljudskih bića nad prirodom. Čovjek bi upitao prirodu za hranu i ona bi ga snabdijela sa onoliko hrane koliko mu treba. Samom pomisli na neku voćku, ona bi sama pala sa drveta.

Međutim, onda su se iznenada na planeti pojavili Chitauli, stigli su ogromnim letećim brodovima koji su imali oblik ogromnih zdjela, stvarali neopisivu buku i obasjavali cijelo nebo.

Onda su Chitauli na silu sakupili sve ljude i rekli im kako su oni u stvari - nebeski bogovi i kako su im donijeli poklone.

Ti tzv. "bogovi" su izgledali slično ljudima, samo što su bili dosta veći i imali su duge repove i užasne svjetleće oči. Neki od njih su imali po dva sjajna žuta oka, neki su opet imali tri oka, sa jednim jarko crvenim koje je smješteno na sred čela, između dva žuta.

Ta su stvorenja onda uduzela svu moć i sposobnosti koje su ljudi do tada imali, recimo moć komunikacije pomoću samog uma tj. telepatije, zatim moć pokretanja predmeta mislima, moć gledanja u budućnosti i prošlost, moć spiritualnog putovanja, tj. duhovnost, drugim riječima rečeno.

(genetička manipulacija, prim.prev.)

Sve te sposobnosti Chitauri su oduzeli ljudskim bićima a zauzvrat su im dali moć govora. Na svoj užas ljudi su brzo primjetili da ih je moć govora vrlo brzo počela međusobno sve više i više da razdvaja, umjesto da ih ujedinjava. Chitauli su počeli da kreiraju različite jezike a onda su počeli da ljude međusobno i zavađaju. Čitauli su onda učinili još nešto što prije nikada nije bilo poznato. Dovedi su određene ljude da upravljaju i rekli su: "ovo su vaši budući vladari i poglavice. Oni imaju našu krv u sebi. Oni su naša djeca i vi morate da ih slušate zato što će oni od sada da predstavljaju nas. Ako ne budete njih slušali, mi ćemo vam se gadno osvetiti".

Prije dolaska Čitaulija, svi ljudi su bili spiritualno - kao jedno stvorenje. Poslije njihovog dolaska, ljudi su se vrlo brzo podijelili. Ljudi su uskoro dobili i nove osobine koje do tada nisu imali. Počeli su da se osjećaju nesigurno i onda da podižu visoke ograde oko svojih sela, pa onda da markiraju svoje zemljište, prave međusobne granice, kreiraju plemena i međusobno su onda počeli da se tuku.

Intervencijom Čitaulija, ljudi su postali pohlepni I počeli da se trude da skupe što veće bogatstvo u smislu stoke I morskih plodova.

Druga stvar, Čitauli su natjerali muškarce da rade kao rudari u rudnicima, dok su žene neprestano tražile određene rude i minerale, većinom zlato, srebro i bakar, a onda su počeli i da prave određene legure koje prije toga nisu nikada egzistirale na zemlji, kao npr. mesing i bronzu.

Čitauli su onda odstranili onaj pojas izmaglice oko planete, i ljudi su po prvi put mogli da vide zvijezde, tada su im Čitauli rekli: "bog nije na zemlji, od sada morate da vjerujete da je bog na nebesima, a vi ovdje na zemlji, moraćete da ugađate i radite sve ono što se sviđa bogu koji je na nebesima".

Znate, nekad su ljudi stvarno vjerovali da je bog na zemlji i pod zemljom, da je to u stvari majka boginja iz koje je sve raslo, trava, drveće... I vjerovali su da i oni kad umru ostaju na zemlji.

Ali sada kada su Čitauri okrenuli ljude da gledaju prema nebu, ljudi su počeli da vjeruju da je bog stvarno na nebu i da oni koji umru na zemlji idu poslije svoje smrti na nebo. I dan danas gdje god da se nađete u Africi, susresti ćete se sa oba ova vjerovanja, koja su po svojoj suštini u međusobnoj suprotnosti.

Mnoga afrička plemena vjeruju u nešto što se naziva Midzimu ili Badimo. Obe ove riječi znače: "oni koji su na nebu". Međutim u zemlji plemena Zulu možete da primjetite kako su kod ljudi obe ove šizme prisutne. Mnogi ljudi iz plemena Zulu vjeruju da su oni koji su mrtvi – Abapansi tj. "oni koji su ispod, tj. obitavaju ispod zemlje" dok istovremeno postoji i drugi izraz – Abapezulu, koji znači – "oni koji su iznad"

Tako ćete se danas, gospodine, u cijeloj Africi sresti sa oba ova vjerovanja, međutim, vjerovanje da ljudski duh ostaje ovdje, tj. ne ide na nebo poslije čovjekove smrti je mnogo starije, i potiče još iz vremena kad su naši ljudi vjerovali u boga ženske prirode, tj. boginju, Veliku Majku cijelog Svemira.

Još jedna stvar koju su Čitauli poručili ljudima je da smo mi ovdje zato da bi promjenili Zemlju, da bi je napravili pogodnom za "bogove" koji će jednog dana sići ovamo i ovdje se nastaniti. Rekli su i da će svi oni koji budu radili na tome da se Zemlja promjeni i tako prilagodi "bogovima", Čitaulijima, za njihov život ovdje, biti bogato nagrađeni.

Gospodine, ja sam se oduvijek pitao tokom godina mog ličnog istraživanja i inicijacije u misterijama afričkog šamanizma, zašto mi ljudska bića, zašto stvarno uništavamo ovu planetu na kojoj živimo? Mi činimo nešto što je karakteristično jedino za slonove, koji kompletno unište svako drvo na području gdje se zadese.

Mi, ljudska bića, isto tako se ponašamo. Gdje god odete u Africi, tamo gdje su nekada bile najveće i najpoznatije civilizacije, sada je samo pustinja. Npr. Kalahari pustinja u Južnoj Africi, tamo sam ispod pjeska nalazio ostatke davnajšnjih gradova, što znači da su ljudi pretvorili tu zemlju koja je nekada bila zelena i veoma plodna, u pustinju. I nekada davno kada sam učestvovao u arheološkim ekspedicijama na području Sahare, nalazio sam čak i tamo dokaze o postojanju nevjerovatno starih civilizacija, na mjestima gdje su sada samo ljuti krš i pjesak.

Drugim riječima, i Sahara je nekada bila plodna zemlja koju su ljudi pretvorili u pustinju. Zašto, pitam se iz dana u dan. Zašto mi ljudska bića pokretana nesigurnošću, pohlepom i žudnjom za vlašću, pretvaramo ovu planetu u pustinju, u kojoj na kraju ni jedno ljudsko biće neće biti u stanju da živi? Zašto?

Iako smo potpuno svjesni svih budućih posljedica, mi i dalje bezobzirno sjećemo i uništavamo velike komplekse afričkih šuma i džungli.

Zašto moramo da se ponašamo po instrukcijama i nalogima kojim su Čitauli programirali našu svijest? Iako moj lični um pokušava da odbaci ovu činjenicu, odgovor je stvarno užasan, ali – da, mi jesmo programirani.

Dr Zeharija Sičin (Zecharia Sitchin) je jedan od onih za koje sa ponosom mogu da kažem da spadaju u moje prijatelje. (Izralški naučnik, antropolog, poznat po seriji knjiga na temu interakcije vanzemaljaca sa ljudima u doba sumerske civilizacije, najpoznatija od njegovih knjiga je "12-ta Planeta", prim. prev.) Prema prastarim zapisima iz sumerske civilizacije, koji su pisani na glinenim pločama, bogovi koji su stigli sa neba porobili su ljudska bića i natjerali ih da rade za njih u rudnicima zlata. Ova priča je takođe potvrđena u

mnogobrojnim afričkim legendama, a posebno činjenica da su nas oni porobili na jedan takav način da *mi tog našeg ropstva apsolutno nismo ni svjesni*.

Još jedna stvar, naš narod tvrdi da Čitauli manipulišu sa nama kao grabljive zvijeri sa svojim žrtvama. Oni napune neke od nas velikim strahovima ili ambicijama, onda od tih koje su izmanipulisali naprave velike i moćne ratnike, a onda ih nahuškaju da pokrenu velike ratove.

Međutim, na kraju Čitauli ne dozvoljavaju tim pojedincima, kad postanu velike vođe ili lideri, da umru na miran način. Kada iskoriste te tirane za svoje svrhe, koliko god mogu, na kraju im organizuju užasnu smrt, većinom od ruke onih koji su ovome bili žrtve.

Ovaj fenomen se neprestano ponavlja u istoriji mog naroda. Naš najveći kralj, Šaka Zulu, vodio je preko 200 ratova za vrijeme svoje 30-togodišnje vladavine i na kraju je umro užasnom smrću. Prije toga je već bio kao čovjek kompletno skrhan i nije imao snage da pobijedi u bilo kakvoj bitci.

Sličnu sudbinu su doživjeli i mnogi veliki svjetski lideri i vojskovođe, kao Napoleon, Hitler, Atila i mnogi, mnogi drugi, koji su bili odgovorni za masovna stradanja ljudskih bića. Na kraju kad povežemo sve ove stvari, bez obzira što će se neki samo nasmijati u pokušaju da sve ovo odbace, htjeli mi to priznati ili ne, među nama postoji jedna mračna sila, i ta sila nas vodi prema dubokoj provaliji, - prema samouništenju. Što prije više ljudskih bića postane svjesno ovoga, utoliko su veće šanse da se spasimo.

Martin: Da li mislite da su se ta bića raspodjelila po cijelom svijetu, ili su većinom na području Afrike?

Credo Mutwa: Gospodine, ja vjerujem da su ova bića svuda u svijetu, znate, ja sam proputovao cijeli svijet. Bio sam I u SAD-u, Japanu, Australiji i mnogim drugim zemljama. Bilo gdje da idem, gospodine, srećem ljude koji mi govore o ovim entitetima. Npr. 1997-me godine posjetio sam Australiju i mnogo proputovao da bi se našao sa Aboridžanima. I kad sam se sreo s njima, čuo sam stvarno mnogo stvari koje su me zaprepastile. Isto tako na Tajvanu, u Japanu itd. Gdje god još uvijek ima šamana i tradicionalnih iscjelitelja, možete čuti ove nevjerovatne priče.

Dozvolite mi da vam kažem šta sam čuo samo u Australiji. Australijsko aboridžinsko pleme koje se zove Coorie (Kori), što znači - "naši ljudi"; Kori narod vjeruje u božanstvo Byamie. Vrač plemena Kori, u stvari, nekoliko njih, su mi nacrtali nekoliko crteža tog božanstva a jedan me je odveo i do jedne stijene sa nacrtanim likom tog boga, koji je po predanju stigao sa jedne od zvijezda. I svi ti crteži koje su mi oni pokazali i stavili ispred mene - sve su to u stvari bili - Čitauli. Ta stvorenja su imala velike glave, velike, naglašene oči, nisu imala usta, i imali su dugačke ekstremitete. Tipični Čitauli, kako ih mi predstavljamo u Africi.

Tad sam se upitao kako je to moguće da ja u državi koja je hiljade kilometara daleko od Afrike, vidim ova Bimi stvorenja naslikana i opisana isto onako kao što su kod nas Čitauli.

Među američkim indijancima, gospodine, među nekim plemenima kao npr. Hutu i onima koji žive u tzv. "pueblo" nastambama, kod njih sam naišao na "Kačina" kreature koje oni oponašaju tako što se preoblače u njih i stavljaju na glavu maske, te onda izgledaju kao ta visoka stvorenja sa velikom okruglom glavom. Upravo onako kako ih vide kod nas u Africi. U Africi mi zovemo ova stvorenja Egwugwu ili Chinyawu. Katchina, američkih indijanaca i naši Chinyawu su u stvari ista bića.

Kako je ovo moguće, gospodine, kada smo to mi i američki indijanci bili u nekom kontaktu? Kada? I ovo je jedna od većih misterija, jedna od mnogih stvari koje sam nalazio po svijetu i koje su me jednostavno zapanjile.

Takva stvorenja stvarno postoje, i prije ili kasnije skeptici koji su među nama, moraće da se suoče sa ovom činjenicom. Zašto čovječanstvo ne napreduje? Zašto se stalno okrećemo u krugu samo - destrukcije i destrukcije uopšte?!

Ljudi su u svojoj suštini dobri, ja to čvrsto vjerujem. Ovdje je moj dom, ali ono što vidim to je da se Afrika uništava ratovima koji nemaju nikakvog smisla i koje ni ja kao Afrikanac, apsolutno ne mogu da razumijem. Eto, gledam Indiju koja je kao i Afrika osjetila zlo engleskog i francuskog kolonijalizma, kao i kolonijalizma nekih drugih velikih sila. Ali Indija je kao nezavisna država postigla stvari koje mi u Africi nismo uspjeli. Oni koriste atomsku

energiju, izbacuju satelite u svemir. Međutim, iako imaju problema sa prekomjernom populacijom i dosta međuvjerskih sukoba, ipak su daleko odmakli od nas.

Temelje indijske države su, u stvari, prvi postavili ljudi koji su došli prije mnogo hiljada godina iz Afrike, kao i iz južnoistočne Azije. Zašto se Afrika onda davi u gladi i bolesti?

Ja vrlo često, gospodine, sjedim u svojoj kolibi, i plačem kad vidim kako nas bolesti kao AIDS uništavaju, kad vidim kako se ratovima uništavaju države koje su nekada bile bogate i prosperitetne. Recimo, Etiopija je država koja je bila slobodna tokom hiljada godina. Etiopija je nekada bila škola cijele Afrike.

Nigerija je takođe nekada bila veličanstvena država sa dugogodišnjom tradicijom samouprave, mnogo, mnogo prije nego što je prvi bijelac stigao na ove prostore. A danas većina ovih država se nezadrživo uništava.

Danas, gospodine, postoje dijelovi Afrike koji su potpuno depopulisani ratovima ili AIDS-om, bolešću za koju ima mnogo znakova koji ukazuju na to - da je stvorena od strane ljudi.

Pitam se ko ili šta pokušava da uništi Afriku, i zašto? Bilo je plemena u tim selima koja su mi nekada mnogo pomogla u mojim istraživanjima, prije Drugog Svjetskog Rata, i poslije. Danas ova plemena više ne postoje. Otišli nekud, rasuli se ili su jednostavno eksterminirani besmislenim ratovima koji nama, crnim ljudima nikada ništa dobro nisu donijeli.

Ja sam sada u Južnoj Africi, ovdje sam se rodio, i ovdje ću umrijeti. Sada vidim ovu svoju zemlju kako se raspada, kao truli mango.

Južna Afrika je nekada bila vrlo moćna država. Imala je i moćnu vojsku, jaku industriju koja je proizvodila sve od lokomotive do tranzistora. Danas je moja država pretvorena u smetlišće natopljeno drogom i kriminalom. Zašto, jedna država ne može tek tako preko noći da se uništi, ukoliko ne postoje snage kojima je upravo to cilj?

Nedavno sam vidio, gospodine, jednu drugu državu sa kojom se isto to zbilo. To je Lesoto. Ta država je bila naseljena nekim od najstarijih i najmunđrijih naroda. Među njima je bilo i pleme koje se zvalo Bakwama. Od njih ste mogli mnogo toga da čujete o misterioznoj zemlji sa velikim "šiljastim" planinama kojom je upravljalo božanstvo koje je imalo ljudsko lice i lavlje tijelo. (Egipat I sfinge prim. Prev.). Bakwama pleme je zvalo ovu zemlju Ntswama'tfatfi, - "zemlja boga sunca", što je upravo onako kako su Egipćani nazivali svoju zemlju, Hor-ova zemlja a i u Grčkoj imamo takođe boga Horus - a.

Znate, kad je princeza Dijana poginula, 1997 - me g-ne, ja sam bio jedan od prvih koji su odmah pomislili da je ona u stvari ubijena, a reći ću vam i zašto, gospodine. Nekih 8 mjeseci prije nego što je Dijana poginula, kralj države Lesto, Moshoeshoe, je takođe poginuo na sličan način. Njegova pogibija je bila skoro identična kao i Dijanina, jedino što on nije poginuo u tunelu, nego u nekoj jaruzi. Krenuo je na svoju farmu da riješi neke probleme u vezi stoke, i kasnije su našli njegovo auto prevrnuto u jednoj provaliji pored puta.

Nekoliko ljudi koji su čuvali stoku u blizini tvrdilo je kako su čuli pucanj iz puške. U autu su našli kralja i njegovog vozača mrtve. Kralj je imao veliku ranu na glavi. Dva kraljeva tjelohranitelja su u ovoj "nesreći" prošla bez i najmanje ogrebotine.

Kad su izvadili auto iz provalije, našli su rupu od metka u gumi. Kasnije su tvrdili da su našli alkohol u krvi vozača, tj. da je on bio toliko pijan da nije nikakvo čudo što se dogodila nesreća.

Tu ima još mnogo mnogo detalja, za koje sada nemam vremena da ih sve nabrajam. U svakom slučaju, nakon kraljeve smrti i meteža koji je nastao nakon režiranih izbora, ta država je potpuno rasturena.

Danas se mnoge čudne stvari dešavaju ovdje kod nas u Africi, i te stvari stvarno nemaju nikakvog smisla. Neki čudni ratovi izbijaju gdje se nakon što se jedna država izbori za nezavisnost i prestane da bude nečija kolonija, pojave odmetničke naoružane grupe koje se neko vrijeme bore protiv vlade, onda se rascijepa na nekoliko frakcija pa počnu da vode rat međusobom, tako da se na kraju ne zna ko se protiv koga bori, i kao rezultat svega ovoga mnoge afričke države su kompletno rasturene, tj. na kraju bez obzira koja grupa pobijedi, svi ljudi su u stvari žrtve. Onda zovu Ujedinjene Nacije da one uvedu neki red. Drugim riječima, afrikanci vode ratove koji nemaju pobjednike, jedino što nakon njih ostaje, to su ruševine i smrt.

Želio bih još da pomenem ove bezumne ratove u Sudanu, tamo su cijeli južni dio države uništili dugogodišnjim građanskim ratom, pa onda taj besmisleni rat u Angoli gdje su sada neka područja toliko uništena da čovjek ni pticu na grani ne može više da vidi. Sve životinjske vrste su na tim mjestima zbrisane sa lica zemlje. Zašto?

Kasnije sam saznao da su sve ove države koje se razaraju besmislenim ratovima toliko bogate određenim prirodnim bogatstvima da bi mogli da snabdjevaju cijeli afrički kontinent hranom, vodom i mnogim mineralima.

Čuo sam da samo u Angoli ima toliko uglja i nafte, koliko nema nigdje u svijetu.

Sudan je zemlja koju sam posjetio nekoliko puta prije i poslije Drugog Svjetskog Rata. Tamo je bilo toliko hrane da ste je mogli dobiti besplatno u svakom selu, kroz koje prođete. Danas je u Južnom Sudanu kao u sred pakla.

Afrika se namjerno sistematski uništava od strane sila koje su toliko nemilosrdne da je to za normalnog čovjeka nepojmljivo. Međutim, u zadnje vrijeme ove sile postaju očajne.

Martin: Izvinjavam se. Da li ste rekli da u Angoli ima uglja i zlata?

Credo Mutwa: da gospodine, uglja. I dijamanata takođe. Od pouzdanih ljudi sam čuo da u Angoli ima više nafte nego na Bliskom Istoku. Da li je to razlog što uništavaju Afriku? Da li zbog toga uništavaju afričke narode, zbog uglja, nafte i dijamanata?

Ako je to razlog, kakva to vrsta inteligencije stoji iza svega ovoga? Jesu li minerali vredniji od ljudi? Jesu li ljudi manje vrijedni od nafte?

Danas se nad afričkim narodima počinjava genocid mnogo veći nego što je Hitler učinio nad Jevrejima, i ljude u Americi apsolutno nije briga za to. Zašto. Mi smo najbolji prijatelji koje Amerika može da ima. Kupujemo američke proizvode. Naša djeca se oblače tako da izgledaju kao američka, nose teksas odjeću i čak pričaju američkim akcentom.

Ne ubijaju nas samo ratovima, nego i drogama. Nije ovdje bilo toliko droge ni za vrijeme aparthejda.

Ja danas, kao tradicionalni šaman pokušavam da pomognem ljudima koji imaju probleme sa drogom. Mogu da pomognem onima koji koriste hašiš ili marihuanu, ali sam potpuno bespomoćan kad je u pitanju ova nova vrsta droge koju zovu "crack". Ona ima izgled stvrdnute čokolade, i toliko je adiktivna da ne postoji šaman koji može pomoći žrtvi ove droge.

Pitam američki narod, zašto dozvoljavate ovu eksterminaciju vaše crne braće i sestara? Mene nije briga šta kažu skeptici, ali ponavljam da postoje sile koje uništavaju moju domovinu, i ja nisam uopšte progutao teoriju da iza svega ovoga stoji Međunarodni Bankarski Fond. Ne ubija se kokoš koja nosi zlatna jaja.

Postoji jedna druga sila iza svega ovoga, užasna, vanzemaljskog porijekla koja vuče konce iz pozadine, i što je prije prepoznamo, to bolje za nas. Vrlo je često da ljudi koji su u nevolji optužuju sve i svakoga, osim sebe same.

Međutim, ja ovo stanje u Africi studiram još od kraja Drugog Svjetskog Rata, a i prije, i imam dokaze koji ukazuju da imamo posla sa vanzemalcima.

Koje zbrisao sa lica zemlje najstarija afrička plemena? Molim vas gospodine, da vam samo kažem šta najviše tišti moju dušu.

Martin: Samo izvolite

Credo Mutwa: Oprostite mi što pričam ovoliko. Ja pripadam plemenu Zulu, ratničkom narodu, narodu koji ima veliki broj mudrih ljudi. Moj narod nikada nije bio proučavan od strane bijelih antropologa, a mi smo kao narod znali stvari od kojih bi vam pamet stala, kad bi vam ih sve ispričao.

Recimo, između mnogo toga mi smo znali od davnina da se zemlja okreće oko sunca, a ne suprotno, što je veoma dugo bilo vjerovanje bijelaca. Naš narod je oduvijek smatrao našu planeta ženskim stvorenjem, a sunce muškim i u mnogim pričama je pominjano kako princeza Zemlja igra oko princa svog princa – Sunca. Naši ljudi su takođe odvajkada znali i da je Zemlja okrugla. Znali so o mikroorganizmima i njihovoj ulozi.

Amerikanci i Evropljani kažu da je Albert Ajnštajn taj koji je prvi tvrdio da su vrijeme i prostor jedno te isto. Ja tvrdim da to uopšte nije tačno.

Naš narod je od davnina znao da su vrijeme i prostor jedna te ista stvar. Na Zulu jeziku mi kažemo za prostor – umkati, a za vrijeme – isikati.

Vidite, naši ljudi su to znali stotinama godina prije nego što se Ajnštajn rodio.

Nadalje, naš narod kao i narod plemena Dogon, vjerovali su da bića različitog stepena inteligencije naseljavaju 24 planete, našeg dijela galaksije.

Ono što želim da vam kažem je da su naši ljudi imali ova ogromna znanja od davnina, mada to nije zapisano ni u jednoj knjizi, mi smo danas žrtve HIV-a, odnosno AIDS-a. Računa se da ako ta bolest nastavi ovim tempom, naš broj će se smanjiti za tri četvrtine u idućih 50 godina.

Ja sam čuvar svetinja mog naroda, koje sam naslijedio od mog djeda. Direktan sam potomak Zulu Kralja Dingame, i dužnost mi je da štitim svoj narod od svega što mu može da ugrozi opstanak.

Vidite gospodine, svi oni koji proučavaju čovječanstvo s ljubavlju, primjećuju činjenicu da negdje duboko u svima nama postoji jedno blistavo božanstvo koje se bori da izađe napolje, da bude rođeno. Mi, opet, kao da se borimo da sprečimo njegovo rođenje, iako mnogi od nas još uvijek nisu svjesni toga. Kod mnogih od nas danas se razvija jedna težnja prema zaštiti ove naše planete, bez obzira ko smo ili šta smo mi.

Postoje poglavice u Africi koji će vas dobro kazniti ukoliko vi bespotrebno uništite neko drvo. To je bilo ovdje sasvim normalno u prošlosti, ali je nestalo sa dolaskom bjelaca na ove prostore, međutim, ovaj običaj se ponovo vraća u zadnje vrijeme.

Čovjek se bori da postane duhovno razvijeniji, počinje mnogo više da se brine i štiti svoju okolinu. Međutim, vanzemalcima se ovo nimalo ne sviđa. Oni nastoje da nas neprestano okreću jedne protiv drugih, i da se tako međusobno istrebljujemo. Brinem se o tome šta će se uskoro događati.

Gospodine, ja vam mogu pokazati mnoge čudne stvari, koje afrički narodi koriste za svoju zaštitu od "Sivih" vanzemaljaca (Greys). Stvari koje naš narod čini nisu nikakav rezultat praznovjerja. One su rezultat užasnih ličnih iskustava.

Nadam se, gospodine, da će jednog dana biti prilike da vam pričam kako su mene "kidnapovali". Mi vjerujemo, gospodine, da su "mantidane" ("tormentor"), Sivi ("Greys"), sluge Čitaulija. Oni su potpuno suprotno onome što bjelci misle, bijeli ljudi su u velikoj zabludi u vezi ovoga, oni misle da ovi samo eksperimentišu na nama. To nije tačno! Ponavljam, to nije tačno!

Svi oni koji su prošli kroz njihov pakao će vam reći da tu nema ništa "eksperimentalno". To što oni nama rade, oni ne rade samo za sebe, nego u korist jednih mnogo naprednijih stvorenja, nego što su oni sami. Molim vas gospodine, hoćete li mi dati malo vremena da vam ukratko kažem šta se meni lično dogodilo?

Martin: Da, naravno. Imamo vremena koliko god vam treba.

Credo Mutwa: Taj dan je bio sasvim običan, kao i drugi. Vrijeme je bilo prekrasno u istočnim planinama Zimbabvea. Moja nastavnica, Mrs Moyo, koja je inače bila iz Zimbabvea, bivše Rodezije, poslala me je da potražim jednu specijalnu biljku koju smo inače koristili za ljekovite svrhe.

Dok sam tražio tu biljku, nisam ni o čemu posebnom razmišljao, a tada nisam ni ni vjerovao u postojanje ovih stvorenja. Nikada prije ih nisam ni sreo ni vidio. Ljudi u Africi vjeruju u mnoge stvari, dok sam ja bio veoma skeptičan u vezi svega toga.

Međutim, odjednom sam primjetio kako se temperatura oko mene naglo snizila, a taj afrički dan bio je veoma vruć. Iznenada sam osjetio hladnoću i vidjeo plavičastu izmaglicu svuda oko sebe.

Još uvijek se sjećam se kako sam se u tom momentu glupo osjećao, čudeći se šta sve ovo znači, jer sam upravo u tom momentu pokušavao da iskopam jednu biljku koju sam našao. Odjednom sam se našao na veoma čudnom mjestu, mjestu koje je ličilo na tunel obložen metalnim pločama.

Ležao sam na nečemu što mi se činilo kao veliki operacioni sto. Nisam mogao da se pomaknem, a nisam bio svezan. Primjetio sam da mi fale hlače i da više nemam moje teške čizme na nogama, koje sam uvijek nosio kad god sam išao van sela.

Onda sam primjetio neka mutna, bezizražajna stvorenja koja su motala oko mene. Prostorija je bila osvjetljena, ali to nisu bila svjetla kakve ih mi znamo. Iznad vrata je bilo nešto kao natpis, na metalnoj pozadini. Stvorenja su prilazila prema meni, a ja sam bio kao hipnotisan, kao da su bacili neke čini na mene, tako da nisam mogao da se pomaknem.

Ja sam mogao samo da ih posmatram, dok su mi prilazili.

Nisam imao pojma o tome ko su oni, jedino sam bio uplašen, i nisam mogao da se pomaknem. Ležao sam kao jarac na žrtvenom oltaru. Kad su mi se približila ova stvorenja, osjetio sam snažan strah u sebi. Bili su niskog rasta, kao afrički Pigmejci. Imali su velike glave, tanke ruke i veoma tanke noge.

Primjetio sam, takođe, pošto sam se puno bavio umjetnošću i slikarstvom, da su ova stvorenja imala potpuno nepravilnu tjelesnu građu, s tačke gledišta jednog umjetnika. Njihovi ekstremiteti su bili predugi u odnosu na njihovo tijelo, vrat im je nekako previše uzak, a glave su im bile velike kao lubenice. Imali su vrlo čudne oči koje su ličile na zaštitne naočale. Nisu imali nos kao mi, nego samo dvije rupice umjesto njega. Usta su im bez usana, kao uzani prorezi napravljeni skalpelom.

Dok sam ih tako posmatrao u nekom stanju užasute fascinacije, osjetio sam kako mi je nešto prišlo i stalo pored moje glave, a onda počelo da zuri u mene.

Ja sam pogledao u oči tog stvorenja, kao hipnotiziran, i osjetio da to stvorenje upravo to i želi, tj. da ga gledam u oči. Kad sam se malo bolje zagledao, primjetio sam njegove prave oči kako se naziru iza nečega sličnom crnim zaštitnim naočalama. Oči su mu bile okrugle, sa vertikalnim zjenicama, kao kod mačke.

Ta stvar je stajala nepomično, nije pokretala svoju glavu i disala je. To sam mogao da vidim po micanju njegovih nosnica, koje su se otvarale i zatvarale.

Ali gospodine, kad bi meni ko rekao da smrdim kao ovo stvorenje, ja bih ga odmah nokautirao!

Martin: (Smije se)

Credo Mutwa: Ta kreatura je tako smrdila, da se to opisati ne može. To je bio miris kemikalija, miris pokvarenog jajeta, vrućeg sumpora...

Tako dok smo jedno vrijeme gledali jedno u drugo, u momentu sam osjetio neopisiv bol u mom lijevom butu, kao da me je probolo nožem. Vrisnuo sam pun bola i užasa, prizivajući i moju majku u pomoć, a stvorenje je onda stavilo svoju ruku na moja usta. Ako želite da znate kakav sam osjećaj imao u tom momentu, gospodine, uzmite živu kokoš za nogu i stavite njenu nogu na svoja usta. Stvorenje je imalo uske duge prste koji su imali više zglobova nego što ih imaju prsti ljudskih bića, a palac im je nekako sa pogrešne strane. Svaki od prstiju je završavao crnom kandžom, kao kod nekih određenih afričkih ptica. Kreatura mi je govorila da se smirim, a koliko dugo je ovaj bol trajao, ne znam, samo znam da sam neprestano vrištao, i vrištao, i vrištao...

Onda su, odjednom, izvukli nešto iz moje butine i kad sam pogledao dole, vidjeo sam svoju nogu prekrivenu krvlju.

Vidjeo sam da jedno od ovih stvorenja, bilo ih je još četvoro osim ovoga koji je stajao pored moje glave, - oni su bili obučeni u nešto što je ličilo na uske kombinezone srebrnasto-sive boje, njihova istinska koža odnosno tkivo ispod kombinezona ličilo je na meso određene vrste ribe koja se može naći u moru oko južnoafričkih obala. Kreatura koja je stajala odmah do moje glave činila mi se kao da je ženskog pola. Bila je nekako drugačija od ovih drugih. Bila je veća i viša od ostalih, i iako su joj grudi bile različite od grudi kakve imaju naše žene, izgledala je kao žensko biće.

I onda dok se sav ovaj užas dešavao, još jedno stvorenje se pojavilo i prišlo mi klimajući se na način kao mi kad malo popijemo, primaklo se stolu na kome sam ležao, sa moje desne strane, i stalo do ovoga što je bio iznad moje glave.

Prije nego sam uspio da vidim šta se dešava, ovo stvorenje mi je zabilo u desnu nozdrvu nešto što je ličilo na srebrnu hemijsku olovku, iz koje je izlazila žica s druge strane. Bol koji sam osjetio, riječima se ne može opisati. Krv je liptala svuda oko mene. Pokušavao sam da vrištim dok sam se istovremeno gušio. Gore nego noćna mora.

Onda, kada je stvorenje izvadilo tu stvar napolje, ja sam pokušao da ustanem i da ga udarim, međutim, osjećao sam užasan bol a i drugo stvorenje koje je stajalo iznad moje glave stavilo je ruku na moje čelo, tako da nisam ni glavu mogao da podignem. Dok sam se davio, pokušavao sam da ispljunem krv iz usta. Na kraju sam to i uspio, kad sam uspio da okrenem glavu u stranu. Šta mi je onda jedno od tih stvorenja uradilo, ne znam, ali u momentu je sav bol nestao i umjesto njega, čudne vizije su počele da nadiru u moju glavu.

Vizije polu-uništenih gradova sa zgradama bez krovova, koji kao da su nečim oduvani i prozorima kao praznim očnim dupljama ljudske lobanje. Vizije su se neprestano

ponavljale. Zgrade napola uronjene u crvenkastu blatnjavu vodu, kao poslije neke velike poplave i napola uništene nekom velikom katastrofom. Prizor je bio užasan.

Nakon toga prije nego što sam uspio da dođem sebi, jedno od tih stvorenja je uvuklo nešto u moj polni organ. Nije me mnogo boljelo, osim što me je jako iritiralo.

Onda je ova kreatura izvukla tu stvar, koja je ličila na crno crijevo, napolje i to je dovelo do veoma čudne reakcije koja sa moje strane nije bila namjerna. Izgleda da je to crijevo otvorilo moj mokraćni mjehur, tako u momentu kad ga je ovaj izvukao napolje, mokraćna je krenula, i ja sam ga bukvalno popišao po grudima. To stvorenje je reagovalo tako, kao da sam ga iz puške pogodio. Stvorenje se zateturio i palo, onda se jedva nekako uspjelo da podigne na noge i odtetura napolje iz prostorije, kao pijan insekt. Ja ne znam da li je moja mokraćna bila kriva za ovo, ali to je kako se desilo.

Nakon toga i drugo stvorenje je napustilo prostoriju, ostavljajući me sa potmulim bolom u mom nosu, krvavom nogom i zapišanim stolom, na kome sam ležao.

Stvorenje koje je stajalo iznad moje glave nije se uopšte micalo. Samo je stajalo dotičući desnom rukom svoje lijevo rame na neki čudno zanosan i ženstven način. Stajalo je tako, i gledalo u mene, bez ikakvog izraza na svom licu. Nisam nikako vidio ova stvorenja da govore ili da proizvode bilo kakav zvuk. Čini se da su nijemi po prirodi. A onda niotkuda izroniše još dvije individue, jedna od kojih je bila kompletno napravljena od metala. Ja ovo stvorenje i dan danas viđam u svojim noćnim morama. Bilo je visoko i veliko, tako da je prostor u kome smo bili bio nekako mali za ovo stvorenje. Hodalo je blago pognuto kad se kretalo prema naprijed, i to definitivno nije bilo živo biće.

To je bila metalna kreatura, neka vrsta robota. Približilo mi se i stalo pored mojih nogu, povilo svoje tijelo na neki čudan način, i tako gledalo u mene. Nije imalo ni usta, ni nos. Imalo je dva svijetla oka, koja su neprestano mjenjala boju i pucketala kad su se pomjerala. Odmah iza ovog ogromnog, povijenog stvorenja pojavilo se drugo, koje me je veoma iznenadio. Izgledalo je vrlo, vrlo naduto i imalo je ružičastu kožu. Imalo je plavičasto tijelo slično ljudskom sa svijetlim, plavim, kosim očima.

Imalo je kosu kao od najlonskih vlakana. Jake i izražene vilične kosti i skoro ljudska usta sa normalnim usnama, a ispod je imalo i blago ispupčenu bradu. Ovo stvorenje je definitivno bilo ženskog pola, i ja kao umjetnik, vajar i slikar, mogu da kažem da je njeno tijelo takođe bilo van svih proporcija. Dojke su joj bile špicaste i smještene visoko na grudima, ne kao kod normalnih žena. Tijelo ovog stvorenja je bilo vrlo snažno, debelo, sa neproporcijalno kratkim rukama i nogama.

Onda mi se približilo, i prije nego sam shvatio šta se uopšte događa, došlo je do seksualnog akta, koji sam ja teže doživio nego sve ono što su mi prethodno učinili. Ta trauma mi je ostala za cijeli život, i njene posljedice dan danas osjećam.

Nakon toga i ovo stvorenje se udaljilo ostavljajući me samo sa ovim, koje je bilo pored moje glave. Onda me je ono uhvatilo za kosu, podiglo mi glavu i pomoglo da ustanem sa stola.

Ja sam bio u toliko užasnom stanju, da sam odmah pao kad sam stao na pod. Primjetio sam i da je pod bio veoma čudan. Sastojao se od čudnih niti koje su stalno mjenjale boju, ljubičastu, crvenu i zelenu, a ispod je bila metalno siva podloga. Ono stvorenje me je opet povuklo za kosu i najeralo da se uspravim i pođem za njim.

Gospodine, stvarno bi bilo predugo kad bi vam opisivao šta sam sve vidio dok sam prolazio sa ovim stvorenjem kroz razne prostorije. Dan danas moj um nije u stanju da interpretira sve što sam tamo vidio.

Između ostalog, vidio sam velike cilindrične objekte, napravljene od nečega što je ličilo na staklo. I u tim cilindrima koji su se protezali od plafona pa do poda bila je neka ružičasta tekućina. U toj substanci plutala su mala vanzemaljska stvorenja, izgledali su slično punoglavcima ili malim žabama.

Dosta od toga što sam vidio nisam ni razumio, a u zadnjoj prostoriji vidio sam ljude, kao i druga čudna stvorenja koja su mi i dan danas nepojmljiva, kako leže na stolovima. Onda sam prošao pored jednog stola na kome je ležao jedan normalan bjelac, imao je pravi ljudski miris, bolje rečeno smrdio je na znoj, mokraću, fekalije i bio je sav isprepadan. Ležao je na stolu na kakvom sam i ja bio ležao, i pogledali smo jedan drugog u oči dok sam prolazio pored njega.

Onda sam se odjednom našao napolju u nekom šipragu. Na meni nije bilo mojih hlača a još uvijek sam osjećao užasan bol u mom lijevom butu.

Moj polni organ me je takođe bolio i počeo da natiče, tako da sam jedva uspio da uriniram. Skinuo sam košulju, zamotao se njome oko pasa i tako nastavio da hodam kroz šikaru. Naišao sam na grupu rodezijskih crnaca i oni su me odveli do obližnjeg sela. Kad smo stigli tamo, svi psi su poletili na mene režući, jer sam vjerovatno užasno smrdio, i da nije bilo moje učiteljice tamo, kao i drugih studenata, ovi psi bi me vjerovatno rastrgali.

Moja nastavnica, kao i ostali učesnici kursa i stanovnici sela, nimalo nisu bili iznenađeni onim što sam im ispričao. Rekli su da se to tamo mnogima već dogodilo i da sam ja sretan što sam se živ vratio, jer je na tom području već nestalo veoma mnogo ljudi, kako cnaca tako i bjelaca.

Da skratim ovu priču, koja je inače veoma duga, godinu dana kasnije radio sam u Johannesburgu na isporuci paketa, i tako dok sam bio u jednoj trgovini raritetima, jedan bjelac je povikao na mene. Ja sam pomislio da je policajac, pa sam počeo da vadim dokumente, on je onda rekao kako mu nisu potrebni moji smrdljivi dokumenti i dodao: "Slušaj, gdje sam ja tebe prije vidio!?! Ko si ti"!?!

Ja sam odgovorio: "Niko, gospodine, ja sam samo običan radnik". On je opet insistirao: "Nemoj da se se igraš sa mnom, ko si i gdje smo se prije vidjeli"!?!

Ja sam ga onda pogledao. Prepoznao sam njegovu dugu, zlatno-smeđu kosu kao i njegovu smiješnu bradicu. Rekao sam mu onda: "gospodine, vidjeli smo se u Rodeziji na veoma čudnom mjestu, pod zemljom". On je na to reagovao kao da sam ga udario. Zateturao se, okrenuo i izgubio s lica mjesta.

To je otprilike šta mi se desilo, gospodine. Ali to ovdje nije ništa posebno. Od tada sam sreo mnoge kojima se to isto dogodilo, većina njih su bili nepismeni crni ljudi i dolazili su da potraže pomoć od mene, kao šamana, a i ja sam sam takođe tražio nekoga pametnijeg od sebe, da mi objasni to, što mi se dogodilo.

To je najviše zbog toga gospodine, kad vas ova bića uhvate i izlože svojoj torturi, vaš život od tog momenta ne može više da bude isti. Čovjek postane toliko istraumiran, postidjen, samog sebe se stidi, čovjek počne da mrzi samog sebe, a da ne zna zašto, a onda sve to dovede do nekih suptilnih promjena u životu, koje je veoma teško razumjeti.

Prvo: Čovjek odjednom počne da osjeća neku čudnu ljubav prema drugim ljudskim bićima. Odjednom dobiješ želju da prodrmaš svakoga za ramena i kažeš:

"HEJ, PROBUDI SE; MI NISMO SAMI. JA ZNAM DA MI NISMO SAMI"!!!

Onda dobiješ osjećaj da tvoj život nije više samo tvoj lični život; dobiješ neki čudan nagon da se što više krećeš, da putuješ. Počneš da se brineš za budućnost; počneš da se brineš za ljude...

I još jedna stvar, gospodine, nadam se da ćete jednog dana biti u mogućnosti da pošaljete svoje ljude ovamo, pa da sami vide; čovjek takođe razvije i sposobnosti koje do tada nije imao niti su karakteristični za većinu ljudi. Odjednom počnete da razumjevate prostor, vrijeme i svu ovu kreaciju tj. ovaj realitet, i u svemu tome teško da nađete neki smisao nakon tortura i trauma koje ste zadobili. Kao da nakon izmjene tih tjelesnih supstanci, razmjenite i znanje sa tim entitetima, tako da saznate i ono što oni znaju.

Ali gospodine, ja sam svjestan da se do ovakvih "božanskih" spoznaja dođe i u drugim slučajevima. Meni se npr. Desilo 1966g-ne, da sam bio uhapšen od strane policije i na jedan veoma divlji način ispitivan. To je bilo u vrijeme kada su sve crne intelektualce, bilo žene, bilo muškarce, posjećivali i izlagali raznoraznim torturama. Često su se koristili i raznim električnim aparatima, dok su vas ispitivali. Tako za vrijeme tih tortura od strane "ljudskih bića" vi nekako odjednom dobijete sposobnost da im čitate misli.

Od onda sam, takođe, u stanju da svojim rukama napravim šta god zamislim. Pravim motore, čak i raketne motore koji funkcionišu, puške bilo kakve vrste, svi oni koje me znaju mogu ovo da vam potvrde.

Napravio sam čak i robote od metala, neki od njih mogu i da rade. Ja stvarno ne znam odkuda sam i kako stekao ovo znanje. I od tih dana, sve moje vizije koje sam imao od kako sam bio dijete, a kasnije i šaman, su se veoma intezivirale. Ja ne znam zašto, ali želim da saznam razlog.

Ono što mogu da vam kažem gospodine, to je da ta stvorenja koje ljudi pogrešno nazivaju vanzemalcima ("aliens" prim.prev.), nisu uopšte nikakvi vanzemaljci.

Nakon mnogih godina proučavanja svega ovoga, mogu da vam kažem ovo: Mantidane ("Sivi") i neke druge vrste vanzemaljaca su seksualno kompatibilni sa ljudskim bićima. Mantidane imaju sposobnost da impregniraju žene. Ja sam se sreo sa mnogo ovakvih slučajeva u posljednjih 30 godina. U našoj kulturi, abortus se smatra za nešto gore od ubistva. Ako u nekom od plemena iz ruralnih dijelova zemlje, neka žena zatrudni od nepoznate osobe a onda se njena trudnoća naglo prekine, nju optuže onda da je izvršila abortus, što ona naravno negira. Kao rezultat konflikta koji onda nastane, žene često traže pomoć šamana.

Šaman će onda pregledati ženu i utvrditi da li je bila trudna, kao i ustanoviti da li je fetus odstranjen, jer ako je to učinjeno od strane Mantidane stvorenja, onda ostaju specifični ožiljci koje šamani mogu lako identifikovati.

Lokalni seoski vračevi koje mi zovemo "sangomas", često šalju ovakve slučajeve meni, jer sam ja već odavno poznat kao "ekspert", u ovom području.

Tako sam u posljednjih 40 godina primio mnogo ovih žena koje su bile impregnirane od strane Mantidane stvorenja a onda njihove trudnoće misteriozno terminirane, što je na kraju ostavljalo ove žene oskrnavljene, sa osjećajem krivice, i odbačene od njihove familije.

Moj zadatak je onda da ubijedim njihovu familiju da su one u stvari nevine u svemu tome, kao i da pokušam da izlječim njihove duhovne i mentalne traume zadobijene tom prilikom, te da im na kraju nekako pomognem da se sve to koliko toliko zaboravi.

Ne, gospodine, da su ovi "vanzemaljci" sa neke daleke planete, oni ne bi bili u stanju da impregniraju naše žene. I zašto je ona čudna kreatura, koja se onako gola popela na mene dok sam ležao na onom stolu, imala skoro isti polni organ kao i naše žene, s tim što je kod nje on bio smješten samo malo iznad, dok je kod normalnih žena, između nogu.

Tako gospodine, ja vjerujem da ti tzv. "vanzemaljci" uopšte ne dolaze sa neke daleke planete. Ja vjerujem da su oni stalno ovdje sa nama. Ja takođe vjerujem da su njima potrebne određene supstance od nas, kao što neki od nas ovdje u Africi koriste određene žljezde majmuna za svoje lične, sebične svrhe.

Ja mislim, gospodine, da mi moramo dobro da istražimo ovaj opasni fenomen, a pri tome da zadržimo i potpunu objektivnost.

Mnogo ljudi pada u zamku, smatrajući ih nadprirodnim bićima. Oni su, međutim, veoma opipljivi i mogu čak da tvrdim – i jestivi. Da li vas imalo iznenađuje, gospodine, to što ja tvrdim da su oni i - jestivi.

Martin: samo nastavite.

Credo Mutwa: I njihovo meso se vjerovatno sastoji od proteina, upravo kao i meso životinja na našoj planeti, ali onaj koji pojede njihovo meso može da dođe na ivicu smrti, kao što se to meni jednom dogodilo.

Vidite, u Lesotu ima jedna planina koja se zove Laribe; zove se i Planina Kamenja Koje Plače. U nekoliko navrata u zadnjih 50-tak godina, leteći tanjiri su se tamo srušili. Posljednji put to je bilo objavljeno i u jednim lokalnim novinama, ovdje. Ima Afrikanaca koji vjeruju da su ova stvorenja bogovi, te kad nađu njihov leš, stave ga u torbu, odvuku negdje u šikaru, onda ga isjeku na dijelove i ritualno jedu. Neki od njih i umru, nakon konzumiranja tog mesa.

Nekih godinu dana prije nego što sam imao ono iskustvo u planinama Inyangani, jedan mi je prijatelj dao da probam, kako je on to zvao, "božje meso". Ja sam bio vrlo skeptičan. On mi je dao malu količinu sive i suve materije, za koju je on tvrdio da je to bilo meso.

Tako smo jedne večeri ja, on i njegova žena ritualno pojeli to. Sljedećeg dana kad smo se probudili, naša tijela su bila izasuta nekim osipom, kakvog nikada prije u životu nisam vidjeo.

Češali smo se koliko god smo mogli, svrab je bio skoro nepodnošljiv. Jezici su počeli da nam otiču tako da smo jedva disali. Tako smo bespomoćno ležali nekoliko dana, dok su na nas pazili učenici mog prijatelja, koji je takođe bio šaman. Ja tada zamalo nisam umro. Krvario sam iz skoro svakog otvora na tijelu. Jedva da smo mogli hodati i disati. Nakon

nekih 4 – 5 dana, osip se malo smirio a onda je koža počela da se ljušti sa naših tijela. Koža nam se ljuštila u vidu krljušti, nešto slično kao kad zmija skida svoju kožu. Gospodine, ovo je bilo jedan od najužasnijih iskustava u mom životu.

Kasnije sam čak mislio da su me Mantidane i kidnapovale, zbog toga što sam jeo jednog od njihovih pripadnika. Ja u stvari nisam povjerovao tom mom prijatelju da se uopšte radilo o mesu, nego sam mislio da je ono bio korjen neke biljke.

Kad se osip malo smirio, druge čudne stvari su nam se počele dešavati. Postali smo skoro totalno ludi. Počeli smo neprestano da se smijemo iz dana u dan sve do iznemoglosti. Volio bih kad bi mi sve ovo neko mogao da objasni.

Za najmanji razlog, počinjali smo da se nekontrolisano smijemo, i to je tako trajalo nekoliko dana.

Onda je ovaj smijeh stao a druge čudne stvari su počele da se dešavaju. To je, u stvari, i bilo ono što je moj prijatelj htio da doživi, odnosno i razlog za konzumiranje mesa Mantidane. Osjećali smo se kao da smo uzeli neku vrstu droge. Naša osjećaji i percepcija su se naglo izoštrili i intezivirali. Kad popiješ malo vode, osjećaš to kao da si popio neko dobro vino, odnosno neku vrstu najboljeg i najukusnijeg napitka. Hrana je takođe dobila predivan ukus. Svako čulo se intenziviralo i to stanje je stvarno neopisivo, nešto kao kad bi se čovjek stopio s dušom samog univerzuma. Ne mogu ovo drugačije da opišem.

Ta intezivirana osjećanja potrajala su par mjeseci. Kad sam slušao muziku, to je bilo kao kad bi slušao muziku upletenu u muziku i sve to opet isprepletenu muzikom. Neopisivo nešto. Kad sam slikao neku sliku i držao neku boju na četkici, ta boja mi se činila kao da sadrži, u stvari, i sve druge boje ovog univerzuma. Ja stvarno ne mogu ovo da opišem, hajde da pričamo o nečem drugom.

Mantidane nisu jedini "vanzemaljci" koje vidamo ovdje u Africi. Prije mnogo, mnogo vjekova, još prije nego što su se prvi bjelci pojavili na ovim prostorima, naši preci su sretali vanzemaljska bića koja su izgledala skoro isto kao evropski bjelci, koji će kasnije doći i okupirati Afriku.

Ova stvorenja su bila veoma visoka, atletskog izgleda, imali su malo kose plave oči i jako izražene jagodične kosti. Imali su zlatnu kosu, i izgledali su skoro isto kao današnji Evropljani, osim što su imali mnogo ljepše prste, kao što mogu imati neki muzičari ili umjetnici.

Ova bića su stigla iz svemira brodovima koji su izgledali slično australijskim bumeranzima. Kad jedan takav brod slijeće na zemlju, on proizvodi veoma specifičan zvuk i napravi vrtlog od prašine koji izgleda kao tornado. Neka afrička plemena kažu za tornado: zungar – uzungo, dok su ove bijele vanzemaljce nazivali različitim imenima kao npr. Wazungu što bi literalno značilo "ljudi pješčanog vrtloga" ili "tornado bića".

Naš narod je dobro upoznao ova Wazungu stvorenja, odmah od momenta kad su se oni pojavili. Govorili su za njih da nose sa sobom nešto kao kristalnu kuglu s kojom su se stalno igrali, i od koje se nisu nikada odvajali. Kad su ratnici nekog plemena htjeli da zarobe nekoga od njih, oni su samo bacili kuglu u zrak, onda ju uhvatili, i u tom momentu nestajali.

Međutim, nekima je pošlo za rukom da zarobe neke od tih Wazungu entiteta i držali su ih zarobljene u svojim selima, naravno pazeći da Wazungu ne dođe u kontakt sa svojom kristalnom kuglom. Nju su uvijek držali dobro sakrivenu.

Kad su Afrikanci vidjeli prve bijelce koji su došli iz Evrope, mislili su u početku da se radi o Wazungu bićima, tako da je od tada pa do danas, Evropljane u mnogim djelovima Afrike još uvijek nazivaju Wazungu.

Na našem Zulu jeziku mi za bjelce iz Evrope kažemo "Umlungu" što ima isto značenje kao i Wazungu tj. "biće koje pravi vrtlog".

U Zairu, današnjem Kongu, šamani kad pričaju o "gospodi koja kontrolišu ovu planetu," oni njih ne nazivaju Chitauli nego: "watende-wa-muinda", što znači: "stvorenje koje nosi lampu", zbog toga što oči Chitauli-ja svijetle u mraku, kao zadnja svjetla na automobilu.

Gospodine, mi ovdje u Africi poznajemo preko 24 vrste tzv. vanzemaljaca, a sad ću vam ukratko da pomenem još samo dvije.

Jedno od tih stvorenja koja su me stvarno zadivila vidjeo sam, takođe, dok sam se nalazio u Zimbabveu. Bilo nas je nekoliko u grupi, uključujući i nekoliko bjelaca. To

stvorenje ima tjelesnu građu kao gorila, visoko je preko 2.5 metra, međutim ono hoda stalno na dvije noge dok gorila koristi sve četiri. Stvorenje je prekriveno gustim grubim krznom i nevjerojatno je snažno.

To biće ima humanoidnu građu i ima ruke koje su slične ljudskim, s tim što su prekrivene gustim tamno-smeđim krznom. Ovo stvorenje je ovdje poznato pod nazivom "Ogo". Neke od njih takođe često viđaju i u izolovanim djelovima Južne Afrike, dok ih ljudi u Americi nazivaju Sasquatch ili Bigfoot.

Ljudi u Nepal, na padinama Himalaja takođe sreću ova stvorenja, tamo ih zovu Jeti (Yeti). Zadnje stvorenje koje ću da pomenem izgleda slično kao medveđa lutka (teddy-bear) veoma neprijatnog izgleda, sa nekom vrstom koštanog grebena na vrhu glave koji se proteže od čela do potiljka, i to stvorenje je u stanju da nokautira bika svojom glavom. Čim ljudima pomenete samo ime ovog stvorenja, oni se počnu smijati. Ovdje ga inače zovu Tokoloshe. Neka od tih stvorenja vole i da se igraju sa djecom, dok opet neka znaju i da izgremu djecu te ostave rane na njihovoj koži, koje se vrlo često inficiraju i sporo zarastaju.

Prije neke 2 godine, jedno od ovih stvorenja je isprepadalo djecu u Soweto-u, blizu Johannesburg-a. Djeca ga inače zovu "pinky-pinky" Ovo stvorenje nije poznato samo u Africi, nego i na Havajima kao i mnogim drugim pacifičkim ostrvima. Tamo ga zovu "Tiki".

Nadam se da ću jednog dana biti u stanju da podijelim mnogo više znanja o svemu ovome sa vašim čitaocima. Ja sam želim da apelujem na sve ljude, hajde da istražujemo sve ove fenomene. Prekomjerni skepticizam je isto toliko opasan kao i lakovjernost.

Niko meni ne može da kaže da vanzemaljci ne postoje. Neka mi neko objasni svrhu i značenje ovog mog ožiljka na nozi. Neka mi neko objasni zašto je moj polni organ toliko natekao poslije polnog odnosa sa onim stvorenjem, da ja nekoliko godina nakon toga nisam mogao da vodim ljubav sa normalnom ženom?!?

Ako je sve ovo bila samo tvorevina moje mašte, kako ta mašta može da ostavlja ožiljke po mom tijelu? Gospodine, mi moramo početi da analiziramo sve ovo, jer postoje znakovi da ovi vanzemaljci postaju očajni, i kao rezultat toga spremni na sve.

O čemu pričam? Gospodine, do prije nekih 30 godina, vrlo malo ljudi se uopšte bavilo brigom o zaštiti prirodne okoline. Vrlo malo ljudi je uopšte interesovalo to što se uništavaju prašume u Africi i drugdje. Vrlo malo ljudi se brinulo što su bijeli lovci masakrirali hiljade afričkih životinja.

Vrlo malo ljudi je i brinulo kad su velike sile testirale svoje nuklearno naoružanje širom ove planete.

Danas ima ljudi koji će pljunuti na safari lovca kad se ovaj pojavi u nekom hotelu i počne hvaliti svojim ulovom.

Danas se na kojekave lovce lavova ne gleda kao nekad, oni su nekada bili heroji – a danas ubice. Danas ima ljudi, bijelih i crnih, koji će rizikovati svoj život da bi spasili neko drvo, neku životinju ili sprečili testiranje nuklearnog oružja. To nam govori da nakon mnogih godina dominacije vanzemaljaca na ovoj planeti, ljudi su počeli da se bude i poklanjaju pažnju svijetu u kome žive.

Međutim, Chitauli, Mantidane ili kako god hoćete da nazovete ove spodobе, neće tek tako lako da odustanu od svojih namjera. Oni će pokušati da nas kazne, kao što su to uvijek u prošlosti činili.

Vanzemaljci su nekada davno razorili jednu civilizaciju po imenu Amariri. Kažu da su kraljevi te države odbili da slijede naloge Chitauli-ja. Ti kraljevi su odbili da žrtvuju djecu Chitauli-jima. Oni su takođe odbili da ratuju protiv drugih naroda, odnosno ljudskih bića u ime ovih entiteta koji su se nekada predstavljali kao "bogovi," (a danas kao - "Bog").

Kažu da su Chitauli gađali nečim što je bilo opisano "nebeskom vatrom", i tako spalili ovu civilizaciju. To je dodatno uzrokovalo i velike zemljotrese kao i visoke plimske talase. (elektromagnetni puls – Sodoma i Gomora prim.prev.) Chitauli su dozvolili nekolicini ljudskih bića, da živi napuste ove prostore. Mislim, da će uskoro Chitauli opet da nas napadnu.

Zabrinut sam i za ono što će se dogoditi i u drugim državama, u svijetu. Ni svi ovi zemljotresi nisu slučajni, sada su već neprirodno učestali. Nedavno je jedan u Namibiji razbio u paramparčad stijenu koju su tamo nazivali "Sveta Stijena" i nedavno me je u vezi

toga kontaktirala grupa šamana iz tog područja i izrazila svoju zabrinutost u vezi skorašnjeg kraja svijeta.

Da li imate još nekih pitanja?

MARTIN: Čitao sam nedavno onu vašu poemu. Vi ste u svojoj zakletvi pomenuli ime Jabulon. Možete li objasniti, o kome se u stvari radi?

Credo Mutwa: Jabulon je jedan veoma interesantan "bog". On je lider Chitauli-ja. Na moje veliko iznenađenje, saznao sam i to da postoji puno bijelaca koji i dan danas obožavaju ovog "boga". Mi crnci znamo o Jabulonu već vjekovima. Ali sam iznenađen time što ga obožavaju i ljudi, za koje inače tvrde da su odgovorni za mnoge manipulacije čovječanstva, tu grupu možemo nazvati njihovim pravim imenom – Masoni.

Jabulon je takođe poznat i pod imenom - Umbaba-Samahongo "kralj vladar-veliki otac sa užasnim očima".

Kažu da Umbaba jednom morao da bježi iz zapadnog dijela kontinenta kao rezultat borbe za vlast sa svojim sinom, i onda se skrasio u dubokim pećinama u Centralnoj Africi. Kažu da tamo ispod Mjesečeve Planine postoji i dan danas njegov grad, sa mnogo blještavih zgrada napravljenih od bakra, i da je Umbaba ili Jabulon, još uvijek tamo. On navodno tamo čeka dok se ljudska bića zbrišu sa lica zemlje, pa da izađe onda napolje sa svojim narodom.

Jedan dan, dok sam živjeo u Sowietu, imao sam neočekivanu posjetu i od strane tibetanskih sveštenika. Posjetio me je jedan od njihovih najviših sveštenika, koji trenutno živi u Engleskoj, on se zove Akyong Rinpoche.

Pitao me je da li znam nešto o "gradu od bakra", negdje u Africi. Ja sam mu odgovorio da je to ustvari Umbabin grad, grad nevidljivog boga koji se skriva duboko pod zemljom. Pitao sam ga kako on zna za to? On se inače dugo već bavio istraživanjem ovih fenomena i rekao mi je kako je jedan Veliki Lama zajedno sa grupom sveštenika otišao u Afriku da potraži ovaj grad, i kako se više nikada nisu vratili nazad.

Ja sam, gospodine, već prije bio čuo priču o grupi malih žutih ljudi koji su stigli u Afriku da potraže taj Umbabin grad, grad iz kojeg čovjek ne može živ da izađe.

Ovdje u Africi ima toliko tih nevjerovatnih priča, da mnoge od njih ni sam ne mogu da razumijem.

Martin: Credo, mogu li samo da kažem da stvarno duboko poštujem ovaj vaš trud da mi sve ovo kažete, mnogo više nego što uopšte možete da zamislite. Ja znam da to vam nije nimalo lako.

Credo Mutwa: Gospodine, ja stvarno nisam morao da se izlažem javnom ismijavanju, ali naš narod ovdje umire. Mi ovdje nemamo samo probleme sa drogom, mi nemamo samo probleme sa kriminalom, mi nemamo samo probleme sa AIDS-om, mi ovdje imamo problem sa nečim što nije ovozemaljske prirode.

Gospodine, u mojoj zemlji je neučtivo da jedan čovjek priča s drugim a da mu ne da vremena da i on sam nešto kaže. Zato bih želio da vas pitam da li i vi u Americi imate ovakvih nevjerovatnih priča o podzemnim gradovima, čudnim stvorenjima itd.?

Martin: Naravno, mi ih ovdje nazivamo "podzemnim bazama". U stvari, u novinama za koje sam prije radio, objavili smo u nekoliko nastavaka seriju članaka o tim postrojenjima, zajedno sa mapom njihovih lokacija. I ne samo to...

Credo Mutwa: Upravo te iste stvari mi imamo ovdje u Južnoj Africi.

Ja sam postojanje jedne od tih baza uspio da potvrdim. Vidite, gospodine, čovjek kao što sam ja, koji sam obišao svijet uzduž i poprijeko, mora dobro da pazi šta će da kaže. Prije 5 godina živio sam u gradu Masikeng, koji je istorijsko mjesto poznato po čuvenoj opsadi u vrijeme Burskih ratova, 1899-1902. Dok sam živio tamo, mnogo ljudi me je posjećivalo, od kojih su mnogi bili totalno nepismeni.

Oni su mi se žalili kako su im rođaci misteriozno nestajali i zahtjevali su od mene da otkrijem gdje su i šta se zbilo sa njima. Ja sam ih pitao za područje u kome su njihovi rođaci nestali i mada se nisu međusobno znali, svi su ukazivali na poznato mjesto za koje ste i vi vjerovatno čuli, to je tzv. Las Vegas Južne Afrike, sa velikim kazinom i kompleksom hotela. Mjesto se inače zove Sun City.

Martin: Da.

Credo Mutwa: Rečeno mi je da duboko ispod ovog objekta postoji jedan veoma čudan rudnik, gdje se nešto iskopava i da je to razlog nestanka mnogih lica, na ovim prostorima. Ja sam ispitivao ovaj fenomen, i kao neka budala, odbio da povjerujem u to. Međutim, kasnije sam čuo još mnogo piča, jer ovdje u Africi, kad je neko u nevolji, prvo ide kod lokalnog vrača da potraži odgovor za svoj problem.

Druga priča je takođe interesantna, i za nju sam utvrdio da je istinita. Radi se o građevinskim radovima koji su se izvodili na granici između Južnoafričke republike i države poznate pod imenom Botswana. Tamo su Amerikanci gradili nešto uz pomoć afričke radne snage, i svi su se morali zakleti na tišinu.

Amerikanci su gradili neki tajni aerodrom sa koga su mogli da uzlijeću vojni avioni. Mnogo ljudi je jednostavno nestalo u ovom području i kad su ih njihovi rođaci pokušavali da traže, nailazili su na veoma hladan zid šutnje.

Ja sam morao da bacim pogled na to, jer je moj šamanski kredibilitet tada došao u pitanje. Usput sam čuo i kako je jedan leteći tanjir oboren na tom području, i da je avion koji ga je oborio uzletio iz ove baze.

Otišao sam u Botswan-u, nisam imao nikakvih problema da pređem granicu, otišao sam sa par prijatelja do tog mjesta, i stvarno vidio ovu bazu. Ona nije bila ispod, nego iznad zemlje, međutim, ljudi su veoma isprepadani tamo i tvrde da ukoliko te neko vidi blizini ove baze, velike su šanse da se nećeš živ vratiti kući.

Čovjek koji nas je vodio do tamo nije smio da ide cijelim putem. Pitanje je zašto su ljudi baš na ovom području toliko isprepadani, jer u Južnoj Africi ima ionako puno vojnih baza?

Toliko tih misterioznih stvari ima ovdje.

Ima tu još nekih stvari, gospodine. Kad se ti, Chitauli, razbole, oni navodno često obole od neke bolesti, i koža počne da im se ljušti. Vrlo često, oni onda kidnapuju mladu nevinu djevojku i natjeraju je da leži nekoliko dana pored bolesnog Chitauli-ja. Kažu, kad Chitauli počne malo da se oporavlja, oni onda izmanipulišu djevojku tako što joj daju šansu da pobjegne, međutim ona realno nema nikakve šanse za to, oni je onda ponovo uhvate, kad je već toliko isrpljena i uplašena da ne može više da bježi, stave je na oltar i žrtvuju na veoma svirep način. Onda onaj bolesni Chitauli popije njenu krv i tako ozdravi. Njima je veoma bitno da je ta djevojka vrlo isprepadana jer ako nije, onda njena krv ne sadrži dovoljnu količinu određenih supstanci koje mogu savladati bolest

Krv mora biti od veoma, veoma uplašenog ljudskog bića. Ovu naviku su bili preuzeli i afrički kanibali, gospodine. Na području Zulu zemlje, u prošlom vijeku, bilo je kanibala, koji su jeli ljude, i oni su prvo puštali svoje žrtve da bježe i dobro se isprepadaju, prije nego ih ovi uhvate i pojedu. Govorili su, da meso uplašenog i iscrpljenog čovjeka ima puno bolji ukus.

Prije nekoliko godina, ovdje u Južnoj Africi, pet djevojčica je odjednom nestalo. To su bila još uvijek djeca školskog uzrasta, veoma talentovane curice i najbolje učenice. Sve su bile bjelkinje. Ta priča se dugo povlačila i po novinama. Nekoliko bjelaca me je tada nagovaralo da pokušam da potražim ove djevojke, a jednog dana jedan od njih je došao i na moja vrata sa jednom gumenom lutkom, igračkom koja je pripadala jednoj od tih curica. Ja sam uzeo igračku, i odmah sam znao da je ta djevojka mrtva.

Lutka je bila u stvari gumeni dinosaur, koji kao da je u mojim rukama počeo da plače. Tako mi se bar činilo, i na osnovu toga sam rekao tom čovjeku da mislim da je djevočica mrtva.

Taj čovjek je bio televizijski producent. Kasnije je ova curica nađena mrtva.

Kasnije se još dosta njih pojavljivalo sa sličnim problemima. Ja sam još tada imao telefon, i skoro svaki dan zvali su me neki ljudi i prijтели, tj. htjeli su da odmah prestanem sa svojim ličnim istragama ovih događaja.

Govorili su mi da ukoliko ne prestanem, baciće kiselinu u lice moje žene, da će mi ubiti djecu, jedno po jedno, i stvarno, mog najstarijeg sina su zbolili nožem i jedva je ostao živ, tako da sam morao da prestanem sa svim tim.

Imam pouzdane podatke da svakog mjeseca samo u Južnoj Africi nestane preko 1000 djece. Nestanu, i niko ih nikada više ne vidi. Mnogi objašnjavaju ovo prostitucijom i kojekakvim drugim razlozima, međutim ja ne vjerujem u to. To nisu djeca sa ulice, većina

ove djece su iz normalnih familija, i većina njih je pokazivala odlične rezultate u školama. Osim toga među njima ima dosta i bjelaca.

Martin: Kad smo govorili o ovoj grupi koju zovemo "Sivi" (Greys), pomenuli ste i Chitauli-je. Opisali ste ih kao reptile, ispravite me molim vas ako nisam u pravu, rekli ste da su ovi visoki, uski, imaju veliku glavu i velike oči?

Credo Mutwa: Da gospodine. Oni su visoki. Oni hodaju ...vidite, "Sivi" kad hodaju, gegaju se, kao da nešto nije u redu sa njihovim nogama, dok Chitauli hodaju uspravno i ponosito, kao drveće koje se blago ljulja na vjetru. Oni su visoki. Imaju veliku glavu. Međutim, moram da priznam, veoma sam se iznenadio kad sam vidio jedan od filmova koji su se nedavno pojavili ovdje u Južnoj Africi, "Ratovi Zvezda", u ovom posljednjem imaju bića koja izgledaju upravo kao Chitauli. Jedan ima nešto kao vjenac rogova oko svoje glave. To su tzv. Chitauli – ratnici.

Kraljevski Chitauli nemaju rogove oko glave, ali imaju tamni greben koji se proteže od njihovog čela pa do potiljka. Ovi su veoma graciozna stvorenja, gospodine, njihov srednji prst je nešto kao veoma oštra kandža, koju u nekim ritualima koriste da isisaju mozak čovjeku, kroz nos.

Martin: Kakve im je boje koža?

Credo Mutwa: Koža im je skoro bijela, kao papir, tj. vrlo slična određenoj vrsti kartona. Njihova koža ima reptilske krljušti, kao i kod ostalih reptila. Čela su im jaka i izražena, daju im veoma inteligentan izgled.

Martin: ja sam čuo da ova bića vole da kontrolišu druge, i da im je glavna strategija: "podjeli pa vladaj".

Credo Mutwa: Da, to je tačno, gospodine. Oni huškaju čovjeka na čovjeka. Ja vam mogu dati mnogo primjera, oni veoma vole...da li znate koga oni vole...oni vole - religiozne fanatike.

Martin: Smije se.

Credo Mutwa: Da, to je tačno, gospodine, ljudi koji su veoma opterećeni religijom su mezimci Chitauli-ja.

Martin: Pitam se da li većina tih Chitauli-ja živi ovdje u Americi, zbog velikog broja tih podzemnih baza ovdje? U Americi je broj nestale djece astronomski velik, a nije tačno da se radi o nekoj trgovini bjelim robljem.

Credo Mutwa: Slažem se, gospodine. Da vam još kažem šta mi se nedavno dogodilo, pošto nam je ostalo još malo vremena. Nakon što sam počeo da pričam, pogotovo nakon susreta sa Davidom Icke-om, jedan dan su me posjetila 3 čovjeka koji su se pretvarali da su iz Južne Amerike. Govorili su španski, i imali su prevodioca sa sobom. Bili su veoma učtivi i rekli su mi kako će se nešto veoma značajno dogoditi u Africi, i to će biti na jezeru Titikaka, kao i da će to što se dogodi, odlučiti sudbinu čovječanstva. Nakon kraćeg razgovora, otišli su i ostavili su mi jedno pismo kojeg sam ja tek nedavno otvorio. U pismu je pisalo da moram da prestanem da pričam, da ne smijem da održavam kontakt sa David-om Icke-om, kao i da me neka individua po imenu Alia Csar, neprestano drži na oku. Ja prvi put čujem za to ime. Ono što sigurno znam, to je da ova trojica nisu bila iz Južne Amerike, nego iz Španije, jer su pričali španskim akcentom.

Da, još su mi rekli, kad smo razgovarali, da oni pripadaju bogu Melchizedek-u. U pismu je još pisalo da ukoliko nastavim da pričam, moja žena će umrijeti. Ona je sada već neko vrijeme u bolnici zbog raka na maternici. Nešto što je takođe veoma čudno, na rentgenskim snimcima može se vidjeti neka vrsta metalnog uređaja u njenoj maternici. Čak su se i doktori čudili ovome i pitali su je ko je to stavio unutra?!? Ovaj metalni uređaj označen je strelicama na 2 rentgenska snimka od ukupno četiri. Ovi snimci su napravljeni jedan za drugim, i ono što je čudno, taj predmet se pojavio na prvom, pa ga nije bilo na iduća dva, pa se na kraju opet pojavio na posljednjem snimku.

Bez obzira šta mi možemo da mislimo, ima veoma mnogo stvari na ovom svijetu koje traže hitnu istragu. Šta neka metalna sprava za koju doktori ne mogu da utvrde šta je, šta jedna takva sprava radi u maternici 65-togodišnje žene??? Ko je to tamo stavio, i zašto??? Ovo vjerovatno, dok sam na ovom svijetu, neću uspjeti da saznam.

Martin: Stvarno mi je žao to što čujem za vašu ženu. Ja sam upravo izgubio majku, nedavno je umrla od raka.

Credo Mutwa: kroz našu obuku u ratnim vještinama plemena Zulu, mi postanemo nešto slično kao i japanski Samuraji, to se zove kod nas zove Kaway – Ratnik Sunca. Kad jedan Ratnik Sunca, koji je dobro utreniran kao što sam i ja bio, doživi veliki bol kao posljedicu nekog užasnog događaja, onda on mora to da kanalizira u veoma, veoma žestoku ljutinu, to je ona vrsta ljutnje koja se javlja usred neke velike bitke; i na taj način on uspijeva da savlada svoju žalost i bol.

Ja sam sada u jednom takvom stanju, ja sam ljut zbog svega ovoga što se dešava mojoj domovini, što se dešava mom narodu, što se dešava mojoj ženi; naš brak je svetinja, ona mi dođe i kao žena i kao sestra; a sada treba i nju da izgubim

Znate gospodine, ja osjećam žestok bjes što se moja Afrika uništava. Bjesan sam što se moj narod uništava od strane sila, koje kad dublje proučavaš, dođeš do zaključka – da nisu ovozemaljske prirode.

Na kraju, želio bih da kažem još nešto, tako da vaši čitaoci razumiju zašto se ovako osjećam. Prošle godine saznao sam da je jedno od mojih 6-toro djece bolesno od AIDS-a. Radi se o mojoj 21-nogodišnjoj kćerci. Gospodine, ja sam toliko bjesan činjenicom da smo dozvolili da se ova neprirodna bolest pojavi, jer bilo ko je do sada to proučavao i ako je imalo pameti, razumjeće da je ovaj virus namjerno proizveden negdje u nekoj laboratoriji - od strane ljudi.

Kad pogledam svoju kćerku u oči, ja osjećam jezu. Ja imam dvije odrasle kćerke, ova što je bolesna, ona je mlađa, i vjerujte mi, zgodna je čak i po evropskim kriterijumima. Ja ne mogu ni u oči da je pogledam, jer ja u njenim očima vidim pomirenje sa onim što je neizbježno. Zašto?!?

Da je AIDS prirodna bolest, ja bih to prihvatio, jer čovjek mora da živi rame uz rame sa svim što pripada ovom svijetu. Ali da vam dijete, za koje ste proveli godine odgajajući i obrazujući ga, neko čisto tako otme ispred očiju, na jedan ovakav način, bolešću izmišljenom od strane zlih ljudi, znate šta – da mogu, oči bi im iz glave izvadilo. Stvarno mi je žao, ali je tako.

Martin: Potpuno vas razumijem.

Credo Mutwa: Da li imate, na kraju, još neko pitanje?

Martin: Da. Želio bih da se na momenat vratimo na onaj grad od bakra. Čini mi se da je taj Jabulon ekvivalentan sa onim što mi zovemo Satan. Dali se i Vi slažete?

Credo Mutwa: Da, gospodine, i ja tako mislim. On je šef tih Chitauli-ja. Kao i Satan, i on živi u kući ispod zemlje gdje velike vatre stalno gore da bi ih mogle stalno da griju. Imamo ovdje jednu staru priču koja kaže da su se oni nekada davno usudili da objave Bogu rat, te da su nakon što su bili poraženi - postali hladnokrvni, te zato ne mogu da podnesu hladno vrijeme. Zato im navodno stalno i treba topla ljudska krv, a moraju i da održavaju stalnu vatru, bilo gdje da se nalaze.

Martin: David Icke kaže da oni metamorfni reptili, koji imaju sposobnost da uzmu ljudski izgled, moraju da piju ljudsku krv da bi ga i održali. I izgleda da ima nešto i u vezi gena koje imaju plavokose osobe.

Credo Mutwa: I ja sam to čuo. Ja sam rekao Davidu takođe da nisu svi Afrikanci crnokosi, ima ih koji su rođeni sa prirodno crvenom kosom, i za njih se kaže da su veoma moćni sa duhovne strane, ili da su spiritualno razvijeni. Prema mojim podacima upravo njih najviše i otimaju i koriste kao žrtve u tom svojim ritualima, pogotovo u doba kad su ovi u pubertetu, bez obzira da li se radi o muškarcima ili ženama.

Martin: Kad ste bili u prilici da vidite oči "Sivog" vanzemaljca, ispod pokrova, da li su to one izgledale isto kao i reptilske?

Credo Mutwa: Da, upravo kao reptilske. Postoji jedna vrsta zmije u Africi koju mi zovemo - mamba.

To je jedna od najotrovnijih zmija koje možete ovdje da nađete. "Sivi" (Greys) a i Chitauli takođe, imaju oči upravo iste kao što su kod ove zmije. I piton ima takođe slične oči, sa hipnotičkim izrazom. U stvari, ako bi pitonovo oko uvećali 10x – dobili bi oko Chitaulija.

Martin: Već odavno se govori, da se na ovoj našoj planeti odvija rat između sila svjetlosti i sila mraka.

Credo Mutwa: da, da, gospodine, to je tačno.

Martin: I mora da postoji jedan Bog negdje u ovom univerzumu, Bog svjetlosti i pravde. Interesuje me kako vaš narod gleda na sve ovo, jer u svemu što postoji mora da bude neke ravnoteže, želim da uputimo našim čitaocima i neku pozitivnu poruku, jer naša trenutna situacija bi se mogla mnogima, na osnovu stvari koje smo do sada rekli, učiniti užasnom i beznadežnom?

Credo Mutwa: Da gospodine. Nada uvijek postoji. Bog postoji, međutim između nas i Boga, postavila se je jedna kreatura, jedan entitet, koji pokušava da nas obmane, tj. da mi povjerujemo da je on pravi bog.

Međutim, pravi bog može da interveniše samo kroz nas same, i on je počeo da interveniše. Danas su ljudi počeli da se bude u velikoj mjeri. To se nama može da učini možda sporo, međutim, tamo gdje on obitava vrijeme kao vrijeme, ne postoji. On nama može pomoći samo na način da nas osvjesti, da nam pomogne da postanemo svjesni svojih vlastitih potencijala, jer na kraju krajeva, mi smo ti koji moraju da preuzmu odgovornost i počnu da djeluju u skladu sa tim, za dobrobit sviju nas. Mi sami moramo postati svjesni i svojim akcijama neutralisati ove entitete, koji nas stalno vrte u krug hiljadama godina.

Ljudska bića u svojoj suštini nisu nikada uspjela da naprave neki veći realni progres u svojoj istoriji, jer nam ove sile ne dozvoljavaju da zauzmemo ravnopravan položaj u našem univerzumu. Mi moramo prestati da smatramo ove entitete nadprirodnim, nadmoćnim ili "super-humanim".

Oni su samo paraziti koji trebaju više nas, nego što mi trebamo njih!

Samo budala može misliti da smo mi jedina inteligentna vrsta.

U cijeloj Africi postoje dokazi da su nekada ovom planetom šetala divovska ljudska stvorenja u isto vrijeme kada i dinosaurusi. Postoje otisci stopala ljudskih bića, u granitnim stjenama, dužine 180cm i širine 90cm. Šta se dogodilo sa ovim divovima?

I dinosaurusi su šetali ovom planetom milionima godina. I oni su imali dovoljno vremena da proizvedu neku ineligentnu rasu koja nas danas zavarava da potiče sa neke daleke planete, dok je možda i ona dio ove planete na kojoj živimo?! Ima nade! U nama se nešto budi, svjetlost se rađa. Neprijatelj će morati da napravi neku grešku, i mi ćemo biti u stanju da ga prepoznamo i savladamo. To je ono što ja vjerujem, gospodine, i ja ću to vjerovati do svog posljednjeg daha.

Martin: Ovo je ujedno i perfektan momenat da završimo ovaj intervju. Dopustite mi još samo da vam kažem, i ja sam još od 1974 viđao mnogo letećih tanjura, a u planinama Oregona vidio sam i tragove Bigfoot-a. Čak sam ih čuo i kako se oglašavaju, kad sam tamo kampovao. I ja znam da su te stvari realne!

Credo Mutwa: Eto vidite. Ja mogu još da poručim ljudima da ne postoji ni jedan razlog za strah. Naša je namjera da ove informacije učinimo dostupnim svakom čovjeku na ovoj našoj planeti. Ako neko ove informacije smatra smiješnim – neka mu.

Međutim, ja mislim da je krajnje vrijeme da se istina kaže, pa ma kakva ona bila.